

Een briesende stier en natte voeten

Rob stootte Armando aan: ‘Daar staat-ie!’

Armando draaide zich om, maakte van zijn handen een toeter en schreeuwde: ‘Matthijs is er!’

Vanaf het voetbalveldje naast de school kwamen twee andere jongens aanstormen: Stan en Dirk. De kleinste van de twee, Stan, liep zo hard dat hij niet meer op tijd kon afremmen. Hij moest kiezen: óf tegen het fietsenrek op botsen, óf tegen Rob. Hij koos voor Rob.

De enige die daar last van had, was Stan zelf. Hij viel met een smak op de betonnen tegels van het schoolplein. Rob bleef kalm staan, want hij had van zijn ouders, behalve een donderende lach, ook nog een flinke laag vet meegekregen. Hij gromde alleen maar: ‘Beetje uitkijken, graag.’

Stan stond op, veegde zijn broek af en zag dat er een scheur in zat. Nou ja, dacht hij, ’t is toch maar een ouwe en hij liep achter Rob, Armando en Dirk aan. Een eindje verderop leunde een lange blonde jongen tegen een muurtje.

‘We gaan hem eens goed pakken,’ zei Rob en hij probeerde zo stoer mogelijk te kijken.

Net een cowboyfilm, dacht Armando. Hij zag op tv wel eens een paar boze mannen die zwijgend op iemand toe liepen. Pistool klaar om te schieten.

Stan dacht alleen maar aan zijn broek. Nou ja, het was een

ouwe, een heel ouwe. Dat vond zijn moeder vast niet erg. Dirk voelde zich helemaal niet zo stoer als Rob. Goed, het was waar, Matthijs had gisteren na school expres de bal van Rob het water in getrapt.

Ze waren aan het voetballen. Matthijs wilde meedoen, maar Rob had gezegd dat een vijfde man niet ging. Daarna had Matthijs een tijdje flauwe opmerkingen gemaakt. Vooral over Rob, die weer eens als een briesende stier achter de bal aan galoppeerde en tussendoor ook nog kans zag om oerwoudgeluiden te maken: ‘Wraaa... broehaa... groems...!’

Eerlijk gezegd vond Dirk dat Matthijs best gelijk had: Rob leek vaak op een bulldozer die het veldje moest omploegen. Eigenlijk hield Dirk ook niet zo van voetballen, maar hij deed mee omdat zijn beste vriend Stan graag speelde. Dirk keek er liever naar. Vooral als Rob over het veld draafde, want die deed dan net of er geen tegenstanders waren. En als ze er wel waren, dan gingen ze meestal opzij voor het briesende geweld. Een van de weinige jongens die van Rob een bal kon afpikken met lenige schijnbewegingen, was Matthijs. Daarom had Rob een hekel aan hem.

Nadat Matthijs een tijdje de oerwoudgeluiden van Rob had nagedaan, was de bal voor zijn voeten gekomen. Hij haalde keihard uit: een prachtschot, over de straat heen het kanaal in.

Weg bal.

Ook weg Matthijs, want die zag Rob knalrood worden. ‘Tomatig,’ zoals Dirk altijd zei. Razendsnel verdween Matthijs in het winkelcentrum achter de school. Rob brulde hem woedend na: ‘Ik krijg je wel, rotzak! Morgen voor school!’ En daarna volgden een paar heftige vloeken.

Op dat moment kwam Robs moeder een winkel uit stappen.

Ze wenkte met een driftig gebaar dat haar zoon onmiddellijk moest komen.

‘Natte voeten,’ mompelde Dirk, terwijl het briesende geweld met hangende pootjes het veld verliet.

‘Wat bedoel jij met natte voeten?’ vroeg Stan, die vaak de rare opmerkingen van Dirk niet begreep.

Dirk zuchtte. ‘Ken jij Robs vader?’

‘Nee.’

‘Nou, ik wel! Die zal wel woest zijn. Dat is net zo’n dolle stier als Rob.’

‘Zou z’n moeder gehoord hebben van dat rotzak en die vloeken en zo?’

Armando knikte. ‘Lijkt me wel.’

‘Zou ze dat zélf nooit doen?’

‘Vast wel, maar niet zo hard dat je het achter in het winkelcentrum kunt horen.’

Toen ze langs de flat kwamen waar Rob woonde, zagen ze dat de gordijnen van zijn kamer gesloten waren. Armando wees moedeloos naar boven. ‘Ze hebben hem in bed gestopt.’

Dirk pakt zijn telefoon en stuurde een berichtje: LEEF JE NOG?

Ze bleven nog even wachten, maar er kwam geen reactie.

‘Hij heeft natuurlijk zijn telefoon moeten inleveren,’ zei Stan.

‘Arme Rob,’ zuchtte Armando.

En ze hadden alle drie medelijden met hem.

Vanochtend had Rob verteld wat er gebeurd was. Toen hij thuiskwam, was zijn vader heel boos en stuurde hem direct na het eten naar zijn kamer. En daarom liepen ze nu met z’n vieren over het schoolplein om wraak te nemen op Matthijs.

Dirk vond het eigenlijk steeds gekker worden. Rob die woest keek; Stan die al lopende z'n broek afklopte, terwijl hij mompelde: 't Is toch een ouwe'; Armando die grijnsde en zichzelf die niet goed wist hoe hij kijken moest. Nog even en hij zou de slappe lach krijgen. Vooral toen Merel, een meisje uit hun groep zeven, vroeg: 'Waarom doen jullie zo raar?'

'Ga weg,' gromde Rob. 'Dit is mannenwerk.'

Dirk kon zich niet meer inhouden en schaterde. Daarna zei hij met een zware stem: 'Ga weg, dit is mannenwerk.'

Nu schoten ook Armando en Stan in de lach.

Maar Rob liep stug door. Alsof hij op het voetbalveld is, dacht Dirk. Vlak voor Matthijs, die tegen het muurtje leunde, bleef hij staan. Matthijs richtte zich op – hij was minstens een kop groter – en keek Rob minachtend aan.

'Puh,' zei Rob, 'je denkt zeker dat ik bang voor je ben?' Hij gaf hem met zijn schouder een flinke duw. Matthijs wankelde even, maar stond al snel weer recht.

'Je moet van m'n bal afblijven, jongen,' snoof Rob.

Hij stond zich vreselijk op te winden. De straf van zijn vader zat hem nog goed dwars.

'Ik mocht gisteren niet meedoen,' antwoordde Matthijs rustig. Dirk fluisterde tegen Armando en Stan: 'Hij doet net of hij niet bang is, maar als Rob dadelijk gaat rammen, is hij nergens meer.'

'Ik weet het niet,' antwoordde Armando zachtjes. 'Ik denk dat ze even sterk zijn.'

Rob gaf opnieuw een duw tegen Matthijs' schouder.

Matthijs fluisterde met een vals lachje: 'Driftkikker.'

'Zeg dat nog eens, durf dat nog eens te zeggen,' hijgde Rob.

'Hij wordt tomatig,' zei Dirk.

Het bleef even stil en toen herhaalde Matthijs tergend langzaam: ‘DRIFTKIKKER.’

Keihard knalde de vuist van Rob in zijn maag.

Met een schreeuw sprong Matthijs naar voren en hij mepte Rob recht in zijn gezicht.

Toen werd er getrapt, geslagen en gestompt. Raken waar je raken kunt. Van alle kanten stroomden kinderen toe om de twee vechtersbazen aan te moedigen. De meeste meisjes waren voor Matthijs, maar de meeste jongens scandeerden: ‘Rob! Rob! Rob!’

Plotseling klonk er een snerpende gil. Matthijs had zijn scherpe nagels over het gezicht van Rob gehaald. Van zijn wang vielen dikke druppels bloed.

Merel stootte haar vriendin Elke aan: ‘We moeten onze meester halen.’

Elke aarzelde, want ze vond het best spannend.

‘Meester Jan is er nog niet,’ zei Julia, die over hun schouders heen met grote ogen naar de twee jongens stond te kijken.

Merel wees naar de straat waaraan het schoolplein lag en riep: ‘Daar komt-ie!’ In de verte zagen ze een oude auto aankomen. Merel rende het schoolplein af met Elke en Julia achter zich aan.

Te laat

De auto van meester Jan Brinkman kwam piepend en knarrend tot stilstand vlak voor de ingang van het schoolplein. Het was een 'Eend', die werd zo genoemd omdat zijn halfronde voorkant op een eendenbek leek en het voertuig zich een beetje schommelend voortbewoog.

'Meester, meester,' riep Merel opgewonden, 'ze maken elkaar af, kom gauw!'

Meester Jan stapte uit, pakte zijn rugzak van de achterbank en knalde de deur van zijn auto dicht. Als hij er in zijn volle lengte naast stond, vroeg je je af hoe dat er allemaal in paste. En verder vroeg je je af, hoe die oude rode eend nog kon rijden.

Meester Jan draaide aan de linkerkrul van zijn enorme snor en vroeg bedwaard: 'Wat is er, Merel?'

Die kreeg geen kans om te antwoorden, want Julia krijste: 'Rob bloedt, Rob bloedt!'

De meester draaide nu aan de rechterkrul van zijn snor.

Merel greep hem bij de mouw van zijn jas. 'Sta nou niet aan je snor te frunniken. Matthijs en Rob zijn aan het vechten.'

'Ze trappen elkaar dood!' gilte Elke.

Meester Jan wist dat Elke dramatisch kon gillen, alsof de school instortte. Maar drie meisjes die doen alsof de school instort, was wel veel. Hij zwaaide zijn rugzak over zijn schouder en rende het plein op.

Onder de toeschouwers van het gevecht hoorde je een zacht gemompel: ‘De meester, de meester, daar is de meester.’

Rob en Matthijs stonden nu zwaar ademend tegenover elkaar. Matthijs wreef over zijn oog, dat langzaam dik werd. In zijn blouse zat een grote scheur.

Over het gezicht van Rob stroomde bloed.

‘Opzij,’ commandeerde meester Jan. Aarzelend gingen de kinderen opzij. ‘Gaat dat hier zo, heren?’ De meester draaide aan beide punten van zijn snor.

Elke fluisterde: ‘Hij wordt kwaad.’ Als hun meester zenuwachtig aan alle twee de punten van zijn snor draaide, dreigde er altijd onweer. Het was Elke een keer opgevallen, vlak voor hij een donderpreek ging houden. Sindsdien wist ze het zeker: aan twee punten draaien betekent gevaar.

Nou, hij wérd kwaad. Anders dan anders. Geen donderende stem dit keer, maar heel zacht en doordringend. ‘Overal op de wereld maken de mensen elkaar af in oorlogen en jullie doen het nog eens dunnetjes over!’

‘Nou, dunnetjes...’ mompelde Dirk.

‘Maar meester, hij...’ en verder kwam Matthijs niet, want meester Jan commandeerde: ‘Eerst naar binnen jullie! Straks praten we verder.’

En tegen de kinderen die eromheen stonden: ‘Waar wachten jullie op? Op de tweede ronde? Die is afgelast!’ Daarna liep hij met grote passen achter Matthijs en Rob aan.

‘Kom mee,’ zei Elke tegen Merel, ‘dat moeten we zien.’

Stan, Dirk en Armando stonden zwijgend bij elkaar. Plotse-ling stak Dirk zijn vinger de lucht in en riep: ‘Banzai!’ Stomverbaasd keken de twee anderen Dirk aan: af en toe was hij getikt.

‘Waar slaat dat nou weer op?’ vroeg Stan.

‘O, weet ik niet, maar ik zag laatst op tv een vergadering in Japan of zo. Daar stond een man te praten en op de meest gekke ogenblikken riepen de mensen in de zaal “Banzai”. Daar dacht ik ineens aan.’

‘Je bent echt gek,’ zei Stan. Armando knikte instemmend.

Toen zagen ze dat Elke en Merel de school in liepen. Julia holde erachteraan.

‘Kom op, daar moeten wij óók bij zijn.’ En Armando was al weg.

Even later trok er een kleine optocht door de gang. Voorop twee jongens, die eruitzagen alsof ze in een oorlogsfilm meespeelden. Daarachter een aan zijn snor draaiende meester en ten slotte zes zwijgende kinderen. Halverwege de gang kwam de stoet tot stilstand, want daar stond meester Hans Wijnen, de directeur.

‘Zo, zo, hebben de heren van groep zeven weer eens gevochten. Nou, dan zullen we jullie ouders maar eens op school late...’

Verder kwam hij niet want meester Jan onderbrak hem: ‘Ik zal het wel met ze regelen.’

‘O,’ zei de directeur en hij keek de meester geërgerd aan. Toen boog hij zich voorover en fluisterde: ‘Kom trouwens wat vroeger. Dan was dit niet gebeurd.’

‘Ik had pech met de auto,’ fluisterde de meester net iets te hard. De kinderen die achter hem stonden, konden met moeite hun lach inhouden. Die gekke ouwe eend van de meester, waar de deur al een keer uit gevallen was en die ze vaak hadden moeten aanduwen. ‘Maar,’ zei de meester dan altijd, alsof hij een gedicht stond voor te dragen, ‘hij kan zich nog steeds voortbewegen, vrienden, en daar gaat het om!’

Directeur Wijnen vond het allemaal minder grappig. ‘Koop eens een andere auto,’ mompelde hij.

Dirk zag Wijnen een beetje tomatig worden en hij kreeg zin om ‘Banzai’ te roepen. Met moeite hield hij zich in.

Dat hoefde niet lang, want Wijnen had de zes kinderen opgemerkt. Het kwam door Armando: die kon nou eenmaal niet onhoorbaar lachen. De vinger van Wijnen priemde naar de buitendeur: ‘D’r uit jullie, brutale apen!’

Ze wisten niet hoe vlug ze buiten moesten komen.

Directeur Wijnen verdween in zijn kamertje met de opmerking: ‘Laat die twee vechtersbazen straks maar bij mij komen.’ Meester Jan nam de twee jongens mee naar de klas en daar moesten ze zich eerst schoonmaken, zo goed en zo kwaad als dat ging.

Voor alle zekerheid haalde Jan de verbanddoos bij de juf van groep drie.

Even later stonden Rob en Matthijs elkaar af te poetsen. Ze hadden nog steeds geen woord tegen elkaar gezegd. Maar ze dachten hetzelfde: straks naar het kamertje van directeur.

Buiten op het trapje voor de ingang zaten zes kinderen.

‘Wisten jullie dat onze mees wel eens op z’n kop krijgt van Wijnen?’ vroeg Armando.

‘Weet jij dat niet?’ zei Elke. ‘Onze mees is pas vijftientig en Wijnen is al oud en die vindt onze meester maar een rare.’

‘Dat komt door zijn snor,’ zei Stan, die later ook zo’n snor wilde.

Merel gaf Stan een duw. ‘Ach, onzin, die snor! Onze meester doet andere dingen. In de klas van Wijnen zitten ze nog in rijen van twee. Bij ons staan de tafels in groepjes.’

Stan stond op. ‘Duw niet zo, joh, rijden vond ik ook best leuk.’

‘Ja, maar groepjes zijn veel gezelliger,’ zei Elke.

‘Dat vind ik ook,’ stemde Julia in.

‘Dan kunnen jullie lekker de hele dag kletsen,’ zei Dirk.

Elke stak haar tong naar hem uit.

‘Banzai,’ antwoordde Dirk.

Armando probeerde een lucifer aan te strijken op het stoepje en zei: ‘Misschien dénken we maar dat Wijnen zo boos was op onze meester. Volgens mij was Wijnen woest op Matthijs en Rob.’

‘Nee,’ zei Elke vol overtuiging, ‘die twee hebben ruzie.’

Het gesprek op de stoep werd onderbroken door de bel. De kinderen stroomden de school binnen. Toen Dirk, Armando en Stan langs de kamer van Wijnen kwamen, hoorden ze opgewonden stemmen. Ze herkenden heel duidelijk het brommerige stemgeluid van hun meester.

Armando draaide zich om naar de drie meisjes die achter hem liepen en wees veelbetekenend naar de deur van Wijnen.

De meisjes bleven ook even staan luisteren en toen fluisterde Elke triomfantelijk: ‘Zie je wel!’